

ANNE K. JOY

**Ciocolată, dragoste
și Crăciun**

Această lucrare este o ficțiune. Numele personajelor, caracterele, locurile și acțiunile sunt rodul imaginației autorului. Orice asemănare cu realitatea - locații, persoane în viață sau decedate, organizații, evenimente - este o coincidență.

Copyright © 2017 Anne K. Joy
Toate drepturile rezervate autorului.

Traducerea, copierea sub orice formă (scanare, fotocopiare, rescriere etc.), încărcarea sau postarea lucrării fără acordul scris al autorului este **strict interzisă!**

*Când lași diavolul să-ți intre în casă,
de fapt îl lași să-ți pătrundă în suflet.*

Julia,

CAPITOLUL 1

Salt Lake City, Utah, SUA, Noiembrie 2017

Ultimele zile ale lunii noiembrie. Vreo treizeci și trei rămase până la Crăciun. Urăsc sărbătorile de iarnă! Sunt cele mai triste momente din an și totuși, ceilalți cred că ar trebui să mă bucur de ele. Ninge, e frig, trebuie să arunci bani pe cadouri, brad și căldură, să inventezi urări sau să cauți unele noi pe internet, să dezăpezești mașina, să consumi mai multă ciocolată caldă, să asculți colinde fără să vrei și alte o mie de lucruri complet inutile. Nimic nu m-ar putea face să-mi schimb opinia. Nici dacă s-ar năru cerul peste mine.

Este al treilea an pe care îl termin cu amărăciune în suflet. Trei ani blestemați de când Richard a fost ucis. Trei ani de când port cu dispreț titulatura de văduvă. La nici douăzeci și opt de ani, după doar doi de căsnicie, am devenit văduva lui Richard Bailey. Încă retrăiesc cu aceeași intensitate momentul în care am fost anunțată că Richard a fost ucis în urma unui schimb de focuri între poliție și o gașcă de narcotraficianți. Totul s-a schimbat în acel moment. De atunci mă simt ca și când aș fi fost aruncată într-o cameră frigorifică. Este rece în jurul meu. Atât!

— Julia, m-a trezit Lorna la realitate.

— Da, i-am răspuns cu întârziere.

Lorna este una dintre angajatele mele.

La scurt timp după ce eu și Richard ne-am căsătorit și am decis să luăm frâiele vieții noastre ca și cuplu, m-am angajat la o cafenea. Se afla aproape de locuința noastră, iar banii pe care îi primeam erau oarecum suficienți. Anul următor, afacerea a început să meargă prost, astfel că până în luna decembrie când Richard m-a părăsit, proprietarul voia să o închidă.

Brusc am realizat că nu puteam permite să se întâmple una ca asta. Era afacerea mea de suflet și nu o puteam pierde. Am cumpărat-o de îndată ce am primit banii de la asigurarea de viață a soțului meu. Nu cu mulți bani rămași și o afacere falimentară, singură am pornit pe un drum nou. Am renovat cafenea de la parterul clădirii, am reorganizat tot ce ținea de decor și am reîmprospătat meniul. Nu mai era doar o cafenea, ci și o plăcintărie. Ușor, dar sigur, am recuperat banii pe care i-am investit, iar de la doi angajați am ajuns la șapte. Puțini, ce-i drept. Lorna, Judy și Vicky se ocupau de preluarea comenzilor și servire. Paula și Harvey stăteau permanent în bucătărie, iar George era cel care se ocupa să ne aducă produsele de care aveam nevoie. Eu eram cu nasul în acte într-o veche debara îngustă pe care o transformasem în birou. Uneori le ajutam pe fete să servească.

— Avem o problemă, a continuat Lorna.

— Ce s-a întâmplat? Este vreun client nemulțumit?

— Nu, nu asta. George vrea să-ți vorbească.

— Atunci spune-i să între.

Privirea ei era pierdută, dar s-a conformat și a ieșit, lăsându-l pe George să pășească.

M-a salutat respectuos, strângându-și șapca între mâini. Era stresat.

— Spune-mi ce s-a întâmplat, i-am cerut pe un ton ferm, așa cum de altfel obișnuiam să vorbesc.

— Julia, a început el...

Indiferent de vârstă sau statut, le cerusem cu insistență să vorbim la per tu. Nu-mi plăcea când cineva mi se adresa cu apelativul doamnă. Însă asta nu însemna că eram o persoană prietenoasă.

— Demisionez!

— Trebuie să glumești.

— Deloc. Lucrez aici de câțiva ani și cred că a sosit momentul să fac mai mult pentru mine.

— Ahîm... salariul ți se pare prea mic, dar să știi că nimeni nu-ți va oferi mai mult.

George a lăsat capul în jos pentru ca eu să nu-i remarc zâmbetul.

— Nu despre asta e vorba. Nu-mi mai găsesc locul aici și vreau să merg mai departe.

— Tocmai acum când vine luna decembrie!

Desigur că nu îmi convenea demisia lui. Mi se părea nedrept să plece când aveam mai mare nevoie de angajați. Decembrie, deși nu-mi plăceau sărbătorile, se dovedise mereu o lună profitabilă. Tot mai mulți oameni ne treceau pragul pentru o ciocolată caldă și o porție de plăcintă de mere cu scorțișoară. Anul trecut eram cu toții epuizați de atâta muncă, încât speram să mai angajez pe cineva. Nu mă îndoiam că la fel avea să fie și de această dată. Ori George îmi spunea cu indiferență că pleca.

— O să-ți accept demisia în ultima zi a lunii viitoare, dar până atunci am nevoie de tine.

El a clătinat din cap, apoi mi-a pus pe birou hârtia pe care-și formulase demisia.

— Astăzi plec, indiferent dacă ești de acord sau nu.

— Ai fi putut să mă anunți din timp. Aș fi putut să-ți gădesc un înlocuitor.

— Știam că asta vei spune, așa că m-am ocupat de toate. Am găsit un prieten care mă va înlocui în perioada următoare, să zicem că până la sfârșitul anului. Apoi decideți împreună dacă rămâne sau pleacă.

Lui i se părea simplu. De parcă eram obligată să-i accept ideile. În fapt, eram. Nu îmi permiteam să pierd clienți pentru că nu aveam angajați. Tocmai ce comandasem zece mese în plus, ceea ce însemna că trebuia să mă mobilizez mai mult și să servesc cot la cot cu fetele. N-aș fi avut timp să mă ocup și de achiziționarea și depozitarea ingredientelor. Probabil și de multe altele.

— Fie, i-am zis hotărâtă. Să vină, dar dacă nu este de încredere sau constat că este imposibil să lucrez cu el, te întorci fără discuții.

George mi-a întins mâna și mi-a spus:

— S-a făcut!

Părea încrezător în această alegere.

— Când vine?

— Lucrează deja în spate.

Hmm... surprinzător!

— Am fost împreună să facem cumpărăturile și m-am ocupat să-i arăt și explic tot ce va avea nevoie să cunoască.

— Mă bucur să aud asta, i-am zis. Atunci ești liber să pleci. În cursul zilei mă voi ocupa să-ți primești salariul.

A înclinat din cap ca și cum m-ar fi salutat respectuos, apoi a dat să iasă.

— Să știi că anul trecut v-am auzit, i-am zis, amintindu-mi de un episod neplăcut.

George s-a întors să mă privească.

— Când mă numeați doamna Scrooge.

Înainte de sărbătorile de anul trecut își făcuseră curaj să-mi ceară două lucruri: să închidem mai devreme cu câteva ceasuri înainte de Crăciun și un mic bonus. Desigur că le-am spus cu fermitate că răspunsurile sunt ambele negative. Anul acesta aveam certitudinea că doar se vor gândi, dar nu vor îndrăzni să-mi mai ceară.

— Păi... a început el, ai cam meritat-o. Crăciun fericit, doamnă Scrooge!

Am vrut să mă revolt, dar până să apuc să mă ridic de pe scaun, am auzit ușa trântindu-se. George se îndepărtase deja. Cumva îmi lăsa impresia că se bucură să scape de mine.

— Afurisitul!

De supărare am luat și ultimele înghițituri de cafea, apoi m-am strâmbat. Era exagerat de amară. Credeam că poate așa îmi mai sting supărarea, dar nu s-a întâmplat asta. Trebuia să discut cu George.

Am ieșit din birou și am pășit în cafenea, unde răsună „Sleigh ride”. Era plină de oameni. Lorna și Judy stăteau de vorbă într-un colț al teighelei, iar Vicky servea la o masă.

— A trecut George pe aici? le-am întrebat pe cele două.

— Da, a venit răspunsul lor la unison.

— Și unde s-a dus? E în spate?

— Nu. A ieșit mai devreme pe ușa din față.

— Fără să-și ia rămas bun de la voi?

Firesc era ca înainte să plece, să-și îmbrățișeze colegii de muncă.

— A făcut-o înainte să intre în biroul tău.

La naiba! Un motiv în plus să-l trec pe lista mea neagră. Adică chiar nu-i păsa dacă nu eram de acord cu demisia lui.

— Clienții așteaptă să le preluați comenzile. Lăsați subiectele de bârfă pe mai târziu!

Le-am cerut-o pe un ton ferm. Nu-mi plăcea să văd nemulțumire pe chipul celor care ne treceau pragul. Până ce și eu făceam compromisuri și acceptam colindele, împodobeam cafeneaua, cumpăram un brad și le uram „*Crăciun fericit!*”. Toate acestea doar ca să-i văd satisfăcuți de tot ceea ce însemna localul „*Cafea și plăcintă*”.

Apoi le-am întors spatele și am mers să-l cunosc pe noul angajat. George nu-mi menționase nici numele acestuia.

Odată ajunsă în partea din spate a cafenelei, pe acolo pe unde se făceau aprovizionările, cu stupeoare am constatat că bărbatul stătea cu spatele spre mine și trăgea alene dintr-o țigară. Dezgustător!

— Bună ziua! l-am salutat pe un ton ridicat.

L-am speriat, căci s-a întors brusc spre mine, apoi m-a studiat din cap până în picioare.

Era înalt, bine făcut, cu părul șaten, tuns nu tocmai scurt și cu niște ochi căprui și pătrunzători. Era îmbrăcat într-o pereche de blugi și o bluză albă tricotată. Tipul nu arăta deloc rău.

— Bună ziua! mi-a răspuns imediat la salut.

— Ești înlocuitorul lui George?

— Da. Duncan, s-a prezentat el. Duncan McKendrick.

Și mi-a întins mâna, dar nu i-am făcut pe plac. Nu voiam să-l ating.

— Julia Bailey, m-am prezentat cu fermitate, la rândul meu, rămânând dreaptă ca o lumânare la minus douăzeci de grade.

— Încântat, Julia.

Duncan și-a retras mâna, văzând că nu voiam să-i fac pe plac.

— Doamna Julia Bailey pentru dumneata.

Măi să fie! Nu știi de ce, dar lui nu voiam să-i permit să-mi spună pe nume.

— Atunci... încântat să vă cunosc doamnă Bailey. George mi-a vorbit despre tine și mi-a spus că urăști să ți se spună altfel decât Julia.

— George vorbește multe, dar asta nu înseamnă că trebuie să-l crezi pe cuvânt. În fine, ar fi trebuit să-ți atragă atenția că aici nu se fumează. Nu-mi pasă ce fac angajații mei în timpul lor liber, dar țin mult să se comporte exemplar atunci când sunt în programul de lucru.

— Am înțeles. Atunci așa voi face!

S-a apropiat de coșul de gunoi și și-a stins țigara.

— Nu obișnuiesc să fumez...

— Dar fumai, l-am întrerupt eu fără să-mi pese de explicația lui. Mă rog, cred că putem să depășim acest moment. Voiam doar să te cunosc și să-ți spun că dacă ți-ai terminat treaba aici, ar trebui să-ți întâlnești ceilalți colegi.

— I-am cunoscut.

Deja?

— Cum așa?

— George mi i-a prezentat de dimineață.

George, George și iar George. Oare de ce aveam impresia că o să piardă târgul mai devreme decât crede și că se va întoarce iar la muncă?

— În regulă. Atunci mergi să vezi cum preiau fetele comenzile. Nu se știe niciodată când va trebui să le dai o mână de ajutor și n-aș vrea să fii stângaci.

— Vicky m-a pus în temă. Mi-a promis că mă va învăța cum trebuie să procedez.

— Vicky?

— Da. Fata cu părul blond, mi-a adus Duncan lămuriri.

...și sâni mari, am completat eu în gând.

De ce naiba mă enerva tipul acesta? De ce îmi venea să-i spun că e concediat înainte să fie angajat? De ce mă abțineam să-i strig să iasă din localul meu?

— Mi se pare mie sau te deranjează?

Întrebarea lui mă scotea din reverie.

— Poftim? Te rog, nu fi absurd! Doar nu crezi că te-aș fi învățat eu. Am treabă, i-am zis într-un final, fluturându-mi o mână prin aer.

Și am fugit de acolo. Aveam nevoie să mă îndepărtez de Duncan. Îmi mirosea a pericol și nu-mi plăcea că mă scotea din zona mea de confort. Nu știu cum, dar trebuia să-l suport vreme de treizeci de zile cel puțin. După aceea puteam să caut pe altcineva și să uit de Duncan McKendrick.

M-am închis în biroul meu pentru restul zilei, unde am stat cu ochii în acte și am căutat să uit de privirea răvășitoare a noului angajat. În zadar, pe cât mă chinuiam să fiu atentă la cifre, cu atât mai tare retrăiam clipele petrecute în compania lui.

— Ajută-mă, Richard! Ajută-mă să nu mă pierd, ci să continui pe drumul meu!

Approape de finalul programului am părăsit biroul. Duncan plecase, după cum m-a informat Paula fără să o întreb. Pe de o parte respiram ușurată, însă pe de alta nu m-am putut abține să comentez că ar fi trebuit să mă anunțe înainte să plece. Avea un program, așa că trebuia să-l respecte. Eu îl plăteam în schimbul muncii lui, așa că ar fi trebuit să mă întrebe dacă poate sau nu să-și ia liber.

Am închis cafeneaua, apoi am făcut curățenie și am rezolvat ce mai era necesar înainte să ne retragem fiecare la casa lui. Cu toții aveau un scop sau doar banala dorință de a se întoarce acasă. Paula să mănânce pizza împreună cu copiii ei, Lorna să iasă în oraș cu iubitul, Judy să-și revadă părinții, iar Harvey să cineze cu familia. Doar Vicky era tăcută și nu spunea ce are de făcut după ce pleacă de la local. Totuși emana o stare de veselie. Iar eu... eu mă întorceam în apartamentul meu gol și rece. Pentru mine nu mai existau planuri de trei ani. Și totul a început din clipa în care viața mi-a fost spulberată prin răpirea nedreaptă a lui Richard.

Am pornit spre casă, obosită și tristă, ca de obicei. Cea care mi-a înseninat seara a fost Wendy Spencer, prietena mea din copilărie. Este singura persoană care nu m-a abandonat încă, în ciuda comportamentului meu răutăcios. Se spune că cei buni pleacă ultimii, dar când o fac, nici nu se mai întorc vreodată. De fiecare dată când o revăd pe Wendy îmi amintesc asta.

— Hei, a zis ea, dezlipindu-și spatele de peretele rece.

— Mă aștepți de multă vreme? am întrebat-o, deschizând ușa.

— De vreo jumătate de oră. Înainte veneai mai devreme.

— Înainte nu se apropiau sărbătorile astea stupide, am răspuns sec și sincer.

Am intrat amândouă în apartament și ne-am dat jos hainele groase.

— Înainte îți plăceau.

— Înainte și Richard trăia.

De mii de ori replicasem aceste cuvinte și știam ce urma să aud.

— Lui Richard i-ar fi plăcut să te bucuri de viață. Crezi că este fericit, văzându-te nefericită?

— Atunci să mă ia acolo unde se află el și o să fiu fericită din nou.

M-am uitat prin frigider în speranța că poate găsesc ceva de mâncare. Era gol.

— Iar nu ai nimic în frigider?

— Nu, i-am răspuns, trântind ușa.

Apoi am auzit-o pe Wendy oftând.

— Exact la fel s-a întâmplat și săptămâna trecută când am fost aici. Și acum două săptămâni. Când ai fost ultima dată la cumpărături?

M-am așezat pe canapeaua din mijlocul camerei și m-am gândit preț de câteva clipe.

— Habar nu am, am răspuns. Poate acum câteva săptămâni sau luni. Cui îi pasă? E doar un frigider. Și dacă nu mănânc noaptea, nu mor.

— Oare? Ești mult mai slabă decât ar fi indicat și asta pentru că ai încetat să ai grijă de tine. În seara asta o să dăm comandă, însă mâine o să mă ocup să-ți cumpăr tot ce ai nevoie.

— Nu te deranja. Ar însemna risipă de bani și de mâncare. N-aș apuca să le consum înainte să se strice. Până la urmă, oricum mănânc la cafenea.

— Ce? O felie mică de plăcintă?

Bineînțeles, mi-am răspuns în gând.

— Julia, o să mori în stilul ăsta.

— În sfârșit! De trei ani mă rog să se întâmple minunea asta.

— Încetează! Te porți ca un copil răzgâiat care și-a pierdut jucăria. Ghici, ce? Richard nu a fost singurul

bărbat de pe această planetă. Mai sunt miliarde și chiar ai putea să găsești unul care să te facă fericită.

— Nu va exista un altul, i-am răspuns ferm și cu răutate.

— Da? Nu neg că te-a iubit și că ați trăit frumos, dar...

— Nu-i întina memoria, Wendy, am rugat-o pe un ton moale. Am mai auzit toate acele lucruri pe care vrei să mi le spui. Nu-mi va schimba părerea despre el și mă rog să nu mă las vreodată influențată.

— Înțeleg și pot să respect ceea ce-mi ceri, dar... te rog, nu te mai tortura. Trebuie să mai existe în tine o fărâmə din Julia pe care noi o cunoșteam.

— Sau o să pleci și tu, am concluzionat eu.

Nu o judecam. Erau momente în care nici eu nu mă puteam suporta.

— Nu o să plec, Jul, mi-a spus ea, apropiindu-se și îmbrățișându-mă. Doar că, te vreau înapoi. Vreau să ne petrecem din nou timpul într-un mod plăcut. Vreau să faci sărbătorile cu noi și să râdem din nou cu gurile până la urechi. Vreau să te aud spunând „Crăciun fericit!” pentru că așa simți și nu pentru că așa trebuie. Îmi doresc cu adevărat să te văd la brațul unui bărbat care să te merite.

— Este imposibil ceea ce-mi ceri, i-am răspuns.

Eram onestă. Nu eram dispusă să primesc un alt bărbat în viața, casa și patul meu.

Wendy și-a dat ochii peste cap.

— În fine, a replicat obosită. Hai să comandăm ceva și apoi mai bine vorbim despre cum ți-a fost ziua sau...

Dar nu am mai auzit-o, căci gândul mi-a fugit la Duncan McKendrick. Îl uram din simplul motiv că nu mi-l puteam scoate din cap, nici măcar acum.

Ciocolată, dragoste și Crăciun

— Comandă tu, i-am zis, căutând să scap de gândurile în care mă cufundam.

— Asta fac. La ce te gândeai?

Wendy era cu telefonul în mână și aproape că plasase comanda pe internet până să mă trezesc eu vorbind.

— La nimic.

CAPITOLUL 2

Așa cum mă așteptam, m-am trezit indispusă. Singura diferență era că mi se părea că starea de indispoziție era mai deranjantă decât de obicei. Dormisem prost. Atât de prost, încât nici nu am visat și doar m-am foit de pe o parte pe alta.

Ceasul îmi indica ora cinci și jumătate când am coborât din bloc, iar nici zece minute mai târziu, deschideam cafeneaua. Dacă clienții erau matinali, eu trebuia să fiu mai matinală decât ei. Majoritatea își începeau ziua cu o cafea sau o ciocolată caldă și cu gogoși. Astfel, până să-și facă ei apariția grăbită, totul trebuia să fie pregătit.

La scurt timp au apărut Paula și Harvey. N-au pierdut timpul, intrând direct în bucătărie. Ca de obicei, ne-am salutat și atât. Nu obișnuiam să vorbesc prea mult cu angajații și nu comunicam decât chestii legate de muncă. Între ei își discutau și viețile private, în special când se încheia programul și făceau ordine. Eu doar ascultam, însă nu mă băgam în vorbă.

Așezam mesele și scaunele când și-a făcut apariția un alt angajat... Duncan McKendrick.

— Bună dimineața, doamnă Bailey, m-a salutat el cu respect.

Uram să mi se spună „doamna Bailey”, dar încă nu mă răzgândisem în privința lui.

Am înghițit repede nodul pe care-l simțeam în gât.

— Bună dimineața, domnule McKendrick!

— Duncan, a zis el, apropiindu-se de mine. Numele meu este Duncan.

— Și McKendrick?

— Tot al meu, dar prefer să mi se spună Duncan.

— În regulă, însă să nu crezi că îți voi permite la rândul meu să-mi spui Julia, l-am avertizat eu.

Duncan a lăsat capul în jos și a râs ușor.

— N-am avut interesul acesta, iar pentru neliniștea ta, m-a ironizat el, află că dacă o să vreau să-ți spun Julia sau drăguțo sau iubito, o s-o fac fără să-ți cer voie.

Impertinentul! Mă lăsase cu gura deschisă.

— Acum, lasă-mă să te ajut cu astea, mi-a cerut, făcându-mi semn spre restul de scaune strânse. O să le așez eu. Asta nu-i treabă de femei, atât timp cât există un bărbat prin preajmă.

Cinicul! Probabil caută vreo mărire de salariu, dar cel mult poate să obțină o scădere sau o concediere în ultimă instanță.

Am strâns din dinți și mi-am așezat sacoul, desigur, ținându-mi nasul pe sus. De la moartea lui Richard, zi de zi mă îmbrăcam într-un costum negru format din sacou, cămașă albă și o pereche de pantaloni.

— Bine. Atunci te las să le așezi, însă te avertizez că dacă nu îmi place cum o faci, vei sta peste program diseară.

Brusc i-a apărut o sclipire în privire.

— Sună bine, doamnă Bailey. Întotdeauna m-am simțit onorat să... muncesc... ore suplimentare noaptea.

Scurtele pauze făcute de către Duncan îmi arătau clar la ce anume făcea referire.

— Aici era vorba să ne dai o mână de ajutor la curățenie, nu la prostiile pe care ți le imaginezi.

Omul ăsta mă indigna. Deși îmi stătea pe vârful limbii să-i spun „Ieși dracului de aici!”, nu puteam să pronunț aceste cuvinte.

— Și pentru că tot am ajuns la această discuție, mă văd nevoită să-ți spun că firesc era să mă anunți aseară înainte să pleci.

A mai pus două scaune la o altă masă, apoi a ridicat din umeri și mi-a răspuns:

— George mi-a spus că după ce-mi termin treaba, pot să plec. Asta am și făcut.

— George este un fost angajat, iar eu sunt șefa dumitale. De părerea cui crezi că ar trebui să-ți pese?

N-am mai așteptat răspunsul lui. Ideea era să-i dau de gândit. I-am întors spatele și am dat să plec. Vicky tocmai intra în cafenea.

— Bună dimineața, Julia! Hei, Duncan!

— Bună dimineața, am răspuns pe un ton sec.

Mereu veselă.

— Hei, Vicky!

Și el a devenit vesel. Le citeam bucuria din ton.

— Mulțumesc pentru aseară, i-a zis el.

M-am oprit din mers pentru o clipă. Parcă Vicky trebuia să se vadă cu iubitul și totuși se întâlnește cu Duncan. De ce simțeam nevoia să-i concediez pe amândoi? De ce naiba îmi păsa dacă erau prieteni sau amanți? Sunt doar doi străini pentru mine.

Mi-am schimbat pe loc traiectoria și în loc să merg în birou, așa cum intenționasem, m-am retras în spatele barului de unde se dădeau și ridicau comenzile. M-am prefăcut că am treabă acolo și că pornesc calculatoarele.

— Da, a fost superb, a confirmat Vicky, dezbrăcându-și haina groasă. Poate ne mai vedem și serile viitoare.

— De acord! Poate mergem la un film.

— Tocmai am citit în ziar că la sfârșitul săptămânii se lansează un film de Crăciun.

Scârbos! Cum naiba pot să asist la așa ceva? Mai rău este că, trebuie să recunosc, sunt curioasă să ascult aceste stupizenii.

Pentru prima dată în ultimii trei ani, mă uram. Mă uram pentru persoana care devenisem. Nu pentru că mă comportam necuviincios cu anumiți oameni sau pentru că respingeam sărbătorile de iarnă, ci din simplul fapt că duceam o viață tristă și săracă din punct de vedere emoțional. Bani din conturi nu mă ajutau cu nimic. Nu-mi țineau de cald, nu-mi erau prieteni, nu mă ascultau când aveam probleme și în mod paradoxal, nu-mi umpleau frigiderul.

— Atunci, rămâne stabilit. Dacă timpul ne va permite, ieșim. Poate ne însoțește și doamna Bailey.

Am privit-o mai întâi pe Vicky. Rămăsese încremenită, de altfel, ca și mine.

— Nu ies cu angajații, domnule Duncan.

— Duncan, mi-a subliniat el. În timpul liber suntem doar niște oameni și atât. Obligațiile și regulile de la locul de muncă, dispar.

— Ia-o cum vrei. Oricum, răspunsul este nu.

Trebuia să plec de aici. Nu eram dorită, nici nu era frumos să asist la discuțiile lor.

— Întotdeauna e o acritură? a întrebat-o pe Vicky în urma mea.

— E doamna Scrooge în luna decembrie, am auzit-o șoptind.

Nu-mi mai păsa acum de comentariul ei. Mă simțeam rănită, însă nici eu nu știam din ce motiv. Oricum, nu pentru că mă vedea Vicky ca fiind rudă cu un personaj care ura Crăciunul.

— Dă-i pace dacă vrei să lucrezi aici, l-a mai sfătuit.

Dacă aș fi putut, aș fi izbucnit în plâns de îndată ce m-am închis în biroul meu. Dar nu puteam. Aveam o senzație ciudată pe dinăuntru. Parcă eram plină de amărăciune și în același timp goală ca o sămânță seacă.

*

* *

Aproape de ora deschiderii mi-am făcut din nou apariția, având aceeași stare de indispoziție. Urma să se aglomereze și era de datoria mea să mă asigur că persoanele care cumpărau nu vor fi dezamăgite de noi. Indiferent dacă aveam o stare interioară proastă, cei care lucram la „*Cafea și plăcintă*”, trebuia să ne-o suprimăm și să creăm un mediu plăcut pentru cei care ne treceau pragul.

Colindele se auzeau în surdină, iar Lorna cânta șoptit.

Și deodată am zărit-o pe Wendy dincolo de ușa din sticlă. Părea înghețată. M-am grăbit și i-am deschis.

— Bună, Jul!

— Bună, Wendy! Ce-i cu tine de ești aici la ora asta?

Nu am mai răsucit cheia în ușă, ci am lăsat-o neîncuiată. Am întors și plăcuța pe care scria „*Deschis*”.

— Mai bine dă-mi o ciocolată super fierbinte. Am înghețat de nu-ți poți imagina.

— Lorna, o ciocolată caldă și un ceai, te rog.

Apoi ne-am așezat la una dintre măsuțele rotunde.

De îndată mi l-am amintit pe Duncan punând scaunele la locul lor, la fel și cel pe care stăteam. Gândul îmi dădea fiori inexplicabili.

— A fost un accident aproape de aeroport, de altfel, la câteva străzi de voi. Un adevărat dezastru!

Îmi puteam da seama cu ușurință că nu exagera. Citeam dezgustul în vocea ei.

— Patru autovehicule implicate, trei morți, un altul în comă și doar despre unul se poate spune că „din fericire” este în stare gravă.

În esență, Wendy avea dreptate. Decât mort, grav rănit tot mai ai o șansă să scapi.

Pentru ea nu exista neapărat un program fix de lucru. Era angajata unui ziar local și ori de câte ori apărea un material de articol, cum îl numea Wendy, trebuia să ajungă cât mai repede la locația respectivă.

— În fine, a continuat ea. De ziua Recunoștinței m-ai refuzat, dar de această dată te avertizez că nu voi accepta un alt refuz. Duminică, eu și Jacob organizăm un dineu. În principiu, vom fi doar noi trei.

— Eu...

Am încercat în zadar să scap.

— Să nu aud! m-a întrerupt Wendy din vorbă. Vrei să gătesc inutil sau să aduc toate oalele cu mâncare la ușa ta?

Când își puna ceva în cap, nu era loc de tocmeală.

— Bine, dar nu stau mult.

Wendy Spencer și-a dat ochii peste cap.

— Imaginează-ți, nu am pus nici măcar o banală ghirlandă, special ca să te simți confortabil în casa noastră, iar tu îmi spui cu nonșalanță că stai doar cât să bați la ușă. Te cunosc, Julia!

Ciocolata și ceaiul ne-au fost aduse, însă am fost surprinsă de persoana care ni le servea.

— Și George? m-a întrebat mirată prietena mea.

— A demisionat, am răspuns sec.

— Wendy Spencer, am auzit-o prezentându-se din senin.

— Încântat, domnișoară Spencer, i-a răspuns, sărutându-i mâna. Duncan, la dispoziția dumneavoastră.

Drăcie!

Oare ieri mi-ar fi sărutat mâna dacă i-aș fi oferit-o? La naiba! Nici nu-mi doream asta. Mi se pare un gest dezgustător să simți buzele unui străin... super... pe pielea ta. Pe cine mint?

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat Wendy.

Duncan tocmai se retrăgea, căci clienții începuseră să apară.

— Poftim?

— Ai oftat, mi-a adus ea lămuriri.

Nici nu realizasem acest lucru.

— Mă simt obosită, atâta tot, am mințit-o.

— Ți-am zis de prea multe ori să ai grijă de tine, ca să mă mai repet. Mă rog... Astăzi o să mă ocup de ceea ce ți-am promis aseară. Nu vreau să mai văd frigiderul ăla gol și nici pe tine mai subțire decât o riglă.

Dacă era după mine, puteam să mor, căci nu-mi păsa.

— Jul, am auzit tonul domol al lui Wendy. În curând se împlinesc trei ani. Ai plâns destul. Ai suferit suficient. Ai

ținut doliu prea mult. Renunță la verighetă și la tot ce-ți amintește de Richard. Nu-mi place când te văd suferind.

— Atunci, evită-mă! E simplu! i-am răspuns cu răutate, ridicându-mă în picioare.

— Plec?

— Da. Am treabă și o zi lungă în față.

— Jul, te aștept duminică. Promit să nu-ți mai vorbesc vreodată dacă mă lași baltă, am auzit-o vorbindu-mi din spate.

Părea serioasă, însă nu mă interesa amenințarea ei. Dacă voia să mă abandoneze, n-avea decât. Până la urmă, mereu spusese că e doar o chestiune de timp până să mă lase complet singură.

*

*

*

Dimineața, dar nu numai, fusese dezastruoasă!

Vicky vărsase comanda pe unul dintre clienți, însă decolteul o scosese din probleme. De la distanță am putut să observ că și-a cerut scuze domnului trecut de patruzeci de ani, apoi i-a șters pantalonii cu un șervet alb, oferindu-i gratuit o priveliște spre sânii ei.

Lorna încurcase comenzile a doi clienți. Unul a înțeles-o, celălalt a venit să mi se plângă. Și cum eram nervoasă după conversația cu Wendy și îl mai ascultasem și vreme de zece minute în care îmi vorbise răspicat, i-am zis:

— Ieși dracului afară!

Desigur, un minut mai târziu, după ce omul m-a amenințat că nu va mai cumpăra de la noi și m-a lăsat

singură după cum îi cerusem, mi-am dat seama că am greșit. A fost momentul în care am chemat-o pe Lorna în biroul meu și i-am spus că o voi taxa cu cincizeci de dolari din salariul ei.

— Dar vine Crăciunul, a ripostat Lorna.

— Și?

— O să am nevoie de bani pentru brad, cadouri și pregătirea mesei.

— Atunci renunță la una dintre ele, i-am răspuns sec. E problema ta, Lorna, nu a mea.

Și totul pentru două comenzi încurcate.

Câteva ore mai târziu m-a sunat mama, pentru a-mi răsuci cuțitul în rană. Nu mai vorbisem de o săptămână, când mă invitase telefonic să petrecem ziua Recunoștinței în familie.

— Julia, eu și tatăl tău mergem să facem cumpărături pentru Crăciun. Mi-am propus să luăm ultimele cadouri și voiam să te întreb ce-ți dorești.

Liniște? Pe Richard înapoi?

— Nimic, mamă. Oricum nu vin nici în Ajun, nici a doua zi.

— Nici anul acesta? m-a întrebat fără a-și ascunde supărarea. N-ai mai venit din anul dinaintea morții lui Richard!

Am suspinat în gândul meu. Ultimul nostru Crăciun minunat! Am împodobit bradul, am cântat colinde și am pregătit turtă dulce și lapte pentru Moș Crăciun. Încă eram niște copii în trupuri de adulți.

— Și nici nu o să mai vin vreodată! Urăsc tot ce ține de sărbătoarea asta! am răbufnit eu.

— Julia... înainte, când erai copil, mă întrebai un an întreg cât timp a mai rămas până la Crăciun. Îți mai aduci

aminte cum Gareth te ridică în brațe ca să te ajute să pui îngerașul în vârful bradului?

Gareth și Susan Wilde sunt părinții mei, căsătoriți și nedespărțiți de treizeci de ani.

— Eram un copil idiot, i-am subliniat pe un ton plin de răutate.

Eram rea. Până ce și eu simțeam asta.

— Nu, s-a răstit mama către mine. Erai normală pe atunci. Acum ai luat-o razna și faci mofturi. Julia, iubito, s-a calmat ea brusc. Lumea nu se învârte după tine.

— Mi-ai mai spus-o de o sută de ori anul acesta.

— Și o să ți-o repet până în ultimul moment, în speranța că te pot face să deschizi ochii și să vezi cât de frumoasă este lumea. Pe cine mai ai aproape, exceptându-ne pe mine și pe tatăl tău? Pe Wendy? Cât crezi că îți va mai suporta ifosele? Un an, cel mult, te asigur. Apoi ce-o să faci? Cel mai probabil te vor abandona și angajații, unul câte unul.

Gândul mi-a zburat iute către George și plecarea lui pe nepusă masă. Poate că un adevăr se ascundea în afirmația mamei.

— Vor veni alții, i-am replicat cu nepăsare în glas.

— Și vor pleca mai repede decât cei pe care-i ai acum, mi-a răspuns ea pe același ton. Iubito, cea care îți face rău ești chiar tu.

A urmat o scurtă perioadă de tăcere, timp în care începeam să-mi simt ochii umezi.

— Dacă nu vrei să petreci cu noi sau cu Wendy, o să înțelegem cu toții. O să-ți simțim lipsa și vom trece peste acest capitol, dar tu? Tu vei lucra până târziu, apoi te vei retrage în apartamentul tău și te vei îngropa în amintirile de odinioară.

Anii trecuți procedasem exact așa. În primul plânsesem ca o nebună, iar în al doilea adăugasem și câteva sticle de vin. De această dată nu știam cum să procedez.

I-am spus mamei că a apărut o problemă și că am ceva urgent de rezolvat. Era o minciună. Amândouă știam asta, însă nu voiam să mai dezbat subiectul. Ne-am luat rămas bun și ne-am văzut fiecare de ale noastre.

— Oribilă zi! mi-am zis. Și este abia prânzul!

CAPITOLUL 3

Ultima duminică din luna noiembrie...

Afară ninge îngrozitor și s-a întunecat devreme.

Mi-am luat paltonul gros peste obișnuita mea ținută, cămașă albă și sobră, pantalon și sacou negru, apoi am pornit spre casa lui Wendy. Am evitat să iau un taxi. Cu greu apelam la un mijloc de transport, preferând mai mereu să merg pe jos.

În ultimă instanță mă hotărâsem să iau cina cu Wendy și Jacob, soțul ei. Și nu pentru că mă amenințase că nu o să-mi mai vorbească sau pentru că se ținuse de cuvânt și-mi făcuse cumpărăturile, ci pentru că așa simțisem că trebuie să procedez. Până la urmă, nu-mi strica să fiu plecată din apartamentul meu întunecat.

Am mers contra ninsorii minute în șir. Când am bătut la ușa prietenei mele eram ninsă și înghețată în aceeași măsură.

— Intră repede, mi-a zis Wendy în loc de salut, trăgându-mă de mână. Jacob a făcut focul în șemineu.

— Bună Jul, m-a salutat el.

Jacob și Wendy erau la propriu ultimii mei prieteni. Cei doi se cunoscuseră în primul an de facultate, iar dragostea fusese atât de mare între ei, încât se căsătoriseră în doar câteva luni. De atunci nu au încetat să se iubească și să fie fericiți. La fel... la fel ar fi trebuit să fim și noi, eu și Richard.

Doar am schițat un zâmbet.

Apoi m-am așezat pe o canapea de două persoane, lângă șemineu.

— Am încercat să dau de Susan în această după-amiază.

— Mama?

— Da. Mi-ar fi plăcut să vină și ai tăi.

Mama și Wendy aveau o legătură apropiată. Cel puțin mama o vedea ca pe o a doua ei fiică. Și era de înțeles. Până să ne căsătorim și să avem propriile familii, petreceam mai tot timpul împreună și nu aveam secrete una față de cealaltă. Apoi, am ajuns să ne vedem la două zile, fie și în trecut.

— Probabil este supărată de discuția pe care am avut-o zilele trecute cu ea.

— Mi-a povestit, m-a informat Wendy, părând dezamăgită.

— Și?

Eram curioasă la ce concluzie ajunseseră.

Wendy a ridicat din umeri și a oftat, concomitent.

— Ne-am încurajat una pe cealaltă să te lăsăm să faci ce vrei.

— Imposibil, am exclamat de îndată.

— Știm... Și noi credem că ne va fi imposibil, dar măcar ne-am propus să încercăm. E mai sănătos pentru toți cei implicați.

Eram întru totul de acord cu ele.

Soneria s-a auzit.

— Mai aștepți pe cineva?

— Da. Când am fost să te văd, nu m-ai auz... a început ea să vorbească, însă Jacob a întrerupt-o.

— Iubito, deschizi tu, te rog, i-a cerut el.

Wendy s-a privit în oglinda de lângă ușă, aranjându-și în grabă firele rebele de păr, apoi a deschis.

— Hei, Duncan!

Duncan? Duncan McKendrick?

Respirația mi s-a tăiat brusc pentru câteva secunde.

Ce naiba căuta aici? Nu tocmai auzisem de la Wendy că nu se va mai băga în viața mea? Atunci de ce îl invitase și când? Desigur... când venise la cafenea să mă vadă, iar eu picasem pe gânduri.

— Intră, l-a poftit ea după ce s-au salutat. Julia a sosit și ea mai devreme, la fel de înghețată ca și tine. Bănuiesc că ai venit pe jos.

— Chiar așa. Îmi place să merg prin zăpadă.

— Da, însă n-aș vrea să răcești. Ia un loc lângă Julia. Între timp vă pregătesc ceva fierbinte de băut.

Nu doar că mă lăsase singură cu Duncan, dar îl mai și pusese să se așeze lângă mine. Ar fi fost nepoliticos din partea mea să mă opun sau să mă ridic.

— Doamnă Bailey, m-a salutat el pe un ton rigid.

— Cred că dacă tot ne întâlnim în astfel de împrejurări, îmi poți spune Julia.

El a zâmbit fals, apoi s-a așezat lângă mine. Îmi venea să plâng și să fug cât mă țineau picioarele.

— Prefer „doamna Bailey”, dacă nu te deranjează.

Bineînțeles că mă incomoda.

— Nu mă deranjează, am mințit, mușcându-mi vârful limbii.

Mă simțeam încolțită. Nu puteam să plec nici acum, însă nici mai devreme de încheierea serii. Aș fi dat dovadă de lașitate.

— Am adus vin fiert, am auzit-o pe Wendy. Soțul meu l-a preparat.

— Soția mea crede că pentru a preveni o răceală, trebuie băut cât timp este fierbinte, a vorbit și Jacob, venind în spatele prietenei mele.

Cănille erau imense. Aveau nu mai puțin de cinci sute de mililitri. Dacă îl consumi repede, în caz că nu aveai aripi, simțeai cum îți cresc unele invizibile.

— Jacob Spencer, soțul meu. Duncan McKendrick, cel despre care ți-am povestit că l-am întâlnit la cafeneaua Juliei, a făcut Wendy prezentările.

Duncan s-a ridicat și a dat mâna cu Jacob.

— Sper că ai auzit doar de bine.

— Cu certitudine, ținând cont că vorbim despre soția mea. Întotdeauna vorbește despre oamenii care îi plac.

— Și nu se bagă în viețile altora, am ironizat-o, sorbind din vinul fierbinte.

— Asta a fost zilele trecute, s-a apărât ea, înainte să discut cu Susan.

De fapt, îmi recunoștea că motivul pentru care îl invitase pe Duncan la cină era acela de a ne cupla. De-ar fi fost la fel de simplu pe cât este când bagi un aparat în priză...

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Duncan.

— Nu, a răspuns Wendy înaintea mea, căci eu eram pe punctul de a lămuri situația și totodată să stric seara. Jacob, nu crezi că ar trebui să scoatem puiul din cuptor?

Ahîm... sigur. Brusc se ardea puiul. De fapt, ideea era să ne lase singuri. Și i-a reușit, căci în mai puțin de zece secunde, cei doi se evaporaseră, iar Duncan se așezase din nou lângă mine.

— Dacă nu vrei să fii aici, a zis el, poți să-mi spui și o să găsec o scuză să mă retrag.

Mi-am luat câteva clipe de gândire înainte să deschid gura și să-i răspund ceva ce s-ar putea ca mai apoi să regret.

— Nu e vina ta. E vorba despre mine.

— Știi, a zis Duncan pe un ton serios. Nu cred asta. Da, am auzit la cele câteva persoane din jurul tău pe care am apucat să le cunosc, că problema ești tu, dar nu sunt de aceeași părere.

Am zâmbit fără să vreau.

— De ce spui asta?

— Cred doar că unii insistă în ideea că îți vor binele, dar acționează greșit.

Și îi dădeam dreptate. Cu cât încercau să mă abată de la drumul meu, cu atât mai tare mă încăpățânam să înaintez pe calea singurătății și a suferinței.

— Unii te înconjoară cu dorința lor să fii bine, alții doar speră să fii bine ca să te porți frumos cu ei.

— Și cum ar trebui să fie de fapt?

Duncan a ridicat din umeri, apoi mi-a răspuns:

— Este o situație de risc. Poate ar fi mai bine să pierzi tot ca să realizezi ce ai avut sau... să fii înconjurată de mai multă dragoste, a completat după o scurtă pauză.

Ne-am privit reciproc preț de câteva secunde scurte, dar plăcute.

Deodată mi s-a făcut dor de dragoste, bucurie, lumină, speranță, căldură, îmbrățișări, săruturi tandre, râsete, o carte bună citită înainte de somn, oameni dragi, o melodie de dragoste, un dans cu persoana iubită, de o călătorie spre nicăieri și de tot ceea ce am pierdut pe parcursul ultimilor trei ani. Îmi era dor să trăiesc, dar refuzam să admit acest lucru.

— În caz că nu vrei să te certe întreaga seară că nu ți-ai terminat vinul, atunci îți recomand să-l bei acum, l-am sfătuit, rupând tăcerea stânenitoare dintre noi.

— Urăsc scortșoara, mi-a mărturisit el în șoaptă.

— Serious?

— Chiar așa.

— Totuși, va trebui să faci un efort și să-l bei. Scorțișoara nu este atât de pregnantă. A adăugat și portocale, vanilie și un strop de rom.

— De unde știi? m-a întrebat curios, făcând o grimasă.

— Sunt femeie și simt. Dacă ar fi după voi bărbații, n-ar exista mai mult de trei sau patru culori. Noroc cu noi femeile că ne-am gândit să inventăm nuanțele, l-am tachinat.

Intrasem într-un joc fără voia mea. Ce naiba căutam aici? Nesiguranța mă înconjură și nu puteam să lupt contra ei.

— Masa este gata, a spus Wendy, făcându-și din nou apariția și invitându-ne în salonul alăturat.

Spațiul era splendid. Jacob, pasionat de munca lui, cea de arhitect, construisese și amenajase casa așa cum și-o imaginase împreună cu Wendy. Combinase modernul și clasicul într-un mod plăcut, fără să te faci să vezi diferențele. Pentru sala de mese aleseseră clasicul și atât, de la pereți, marmură, mobilier, până la tacâmurile vechi din argint.

De câte ori veneam aici, chiar și pe vremea când Richard trăia, masa era lungă, suficient cât să stăm cel puțin zece persoane. Pentru prima dată o vedeam strânsă. Un alt semn că Wendy pusese la cale un plan. Dacă ar fi lăsat-o întinsă, eu și Duncan am fi putut sta la distanță unul de celălalt. Iată-ne deci, unul în fața celuilalt, aproape atingându-ne genunchii.

Am privit-o fix pe amica mea în ochii ei albaștri, apoi am văzut-o înghițând în sec. În situații ca acestea, cuvintele erau de prisos între noi.

Jacob ne-a servit vin roșu și dulceag, pahar după pahar.

Wendy ne-a antrenat la discuții, povestind momente din viețile noastre și punându-i întrebări lui Duncan despre trecutul lui. Din nefericire, s-a dovedit a fi rezervat. Nu a relatat mai nimic. În consecință, a ocolit cu eleganță tot șirul de întrebări.

— Și, ai tăi? a mai făcut Wendy o încercare, când am ajuns la desert.

Pregătise o prăjitură cu blat și cremă de brandy, de parcă nu băusem destul vin. Mă simțeam ușor amețită, dar eram convinsă că în drum spre casă, plimbându-mă prin frig, îmi voi reveni.

Duncan a ridicat dintr-un colț al buzelor. Eu m-am prefăcut că nu-mi pasă de discuția lor, savurându-mi porția de prăjitură.

— Cum spuneam, tata vinde hamburgeri, iar mama inventează rețete pentru el.

— Și n-au avut nimic împotriva când au văzut că nu rămâi să-i ajuți?

— Să zicem că i-am susținut atât cât am putut. Apoi, a venit o vreme când a trebuit să mă ocup de mine. Au fost înțelegători.

— Julia, l-am auzit pe Jacob, pronunțându-mi numele, mai vrei o porție?

M-am uitat spre prăjitura din fața mea și am constatat că aproape o terminasem. Nu știu când mâncasem ultima dată la fel de mult și gustos ca în această seară.

— Nu, mulțumesc, i-am răspuns politico.

— Ești în regulă? Ai fost cam tăcută pe parcursul mesei.

Și cum naiba să fiu altfel, avându-l pe Duncan în fața mea. Făcusem tot posibilul să-l evit cu privirea, însă nu de puține ori mă trezisem admirându-i ochii căprui, părul puțin mai lung și dat pe o parte, umerii lați, brațele și pieptul musculos.

— Da, am răspuns cu întârziere. Mă simt obosită, atâta tot.

— Muncești prea mult.

— Pentru că nu am altceva mai bun de făcut, Jacob. Dar, te rog, nu o lua pe urmele soției tale. Abia mi-a promis acum câteva ore că nu mă va mai cicăli.

— Am spus că voi încerca, m-a corectat Wendy.

Ceea ce însemna că încercarea ei nu va dura mai mult de două zile.

— În fine, am zis, punându-mi șervetul alb pe masă. Trebuie să plec!

O spuneam ca și când ar avea cine să mă aștepte acasă.

— La fel și eu, i-am auzit glasul lui Duncan.

Ne-am fixat cu privirea unul pe celălalt, apoi ne-am ridicat cu toții de la masă și ne-am îndreptat către ieșire. În hol, Jacob ne-a adus hainele și m-a ajutat să-mi îmbrac paltonul.

A durat minute bune până ne-am luat rămas bun și am fost gata de plecare.

Era o situație stânjenitoare.

Eu și Duncan, mergând împreună pe același drum, cu coatele atingându-ni-se ocazional.

Nu ne-am vorbit, nici nu ne-am întâlnit privirile cât timp am străbătut o stradă și am intrat pe o alta. Cred că și el se simțea incomod.

— Locuiești în Glendale? l-am întrebat, părându-mi-se suspect că mergeam în aceeași direcție.

— Nu.

Nu? am repetat în gândul meu, sub formă de întrebare.

— Și atunci, de ce te îndrepti spre Glendale?

Duncan a tăcut câteva clipe, apoi mi-a răspuns pe un ton sobru:

— Pentru că mi se pare firesc, și-mi doresc acest lucru, ca după ce am luat cina împreună, să te însoțesc până acasă. Ține de fiecare bărbat să dea dovadă de cavalerism.

Măi să fie!

Listă cărți Anne K. Joy

Seria Demonilor:

- 1) Demonii iubirii, 2014 – Jessica Thomas, Ian Peterson
- 2) Demonul ucis, 2015 – Cecile Peterson, Matthew Anderson
- 3) Demonii trecutului, 2015 – Christina McCarty, Edward Connor

Seria Identități false:

- 1) Descoperă-mă, 2015 – Ana Duarte, Nick Adam
- 2) Ascunde-mă, 2016 – Mara Dima, Alex Adam
- 3) Recunoaște-mă, 2016 – Ema Mateescu, Simon Duarte

Alte romane:

- 1) Dragoste în 30 de zile, 2016 – Adele, David Antonov
- 2) Azi, mâine și pentru totdeauna, 2017 – Meredith Hathway, Dustin Woods
- 3) Ciocolată, dragoste și Crăciun, 2017 – Julia Bailey, Duncan McKendrick
- 4) Când dragostea nu e de ajuns, 2018 – Grace Bowen, Brandon Miller Carter

Când dragostea nu e de ajuns

<https://www.annekjoy.ro>

<https://www.facebook.com/anne.k.joy>

<https://www.instagram.com/annekjoy>

<https://www.goodreads.com/author/show/1629475>

8.Ann_K_Joy